

DOĞAN APARTIMANI

Aslında hiç de büyük bir bar değil. Orta karar. Ama içerisi tıklım tıklım dolu. Zorlukla vardığım kapıyı açıp kendimi dışarı atıyorum... Sekiz on adım sonra sağa dönüyorum, beş on metre yürüyorum pat, İstiklal Caddesi'ndeyim. Cadde de bar gibi, tıklım tıklım. Kalabalık gürül gürül üstüme geliyor. Kendime yol açarak zar zor ilerliyorum. Galatasaray Lisesi'ni geçtikten sonra kalabalık seyrelmeye başlıyor. Metruk Markiz Pastanesi'nin oralarda artık daha rahat yürüyebiliyorum. Az daha ilerleyince ortalık iyice ferahlıyor ve kendimi sol taraftan dümdüz aşağı inen, geniş ve kısa bir yokuşun başında buluyorum. Alışkın adımlarla aşağı iniyorum. Yokuşun bitiminde elimde fıstık yeşili bir kutu çanta beliriyor. Sağa dönüyorum. İç açıcı bir yerdeyim. Ama neredeyim?

Mutlulukla gülümsüyorum. Bir kaç adım attıktan sonra, elimdeki kutu çantayla birlikte havalanıyorum.

Uçuyorum... Uçuyorum... Uçuyorum...

Bu Ankara var ya, sıktı artık. Prova aralarında örgü örerek ağır eserlerde oynamaktan bayılacağım. Beceremeyeceğim solist rollere kast yazılmaktan ruhum daraldı, bedenim öğğ dedi. Ben klasik bale sev-mi -yo-rum.

Beş yıl oldu, nihayet Duygu ablanın bir oyununda birinci kast solist olabildim. Modernde iyiyim ya, modern yapmak bana düşmez. Önemli olan sahnede beğenilmek değil, prova salonunda beğenilmemek suretiyle itin götüne sokulmak. Sanki omzumuzda rütbelerle doğmuşuz gibi abla ve abilerin kronik büyüklüklerinin ilelebed esiriyiz. Elimizden bir şey gelemez, ömür boyu mecburen onlardan küçüğüz, terfimiz zor. Bir ikisi dışında hepsi kasımpatı. Kasıl susam kasıl... Bu taşra belediyesi zihniyetiyle ne uzarım ben, ne kısalırım ben.

Allah'tan bir ablamız Londra'dan gelip ayağının heyecanı ile ben dahil 4 kişi ile modern çalışmak istedi. Şahane oldu... Bayaa arada sırada kültür merkezlerinde arzularımızı temsil ediyoruz. Her akşam provalar ve ben bittikten sonra onunla çalış teknik öğren, yazları Londra'ya git teknik öğren, haybeden. Kıymetli bir teknokrat oldum. Memleket benim gibi bildiği içinde altı patlar numunelerin

koleksiyonuna takmış kafayı. Müzeliik olmadan ve “yaptırmadılar” ordusunda teskereye yatmadan yırtmak lazım.

Yaratıcılık okuldan beri kemirgenim olmuş. Koreografiye de başlamışım. TRTde, kısa danslar yapıyorum. Ciğerim iki köşe, birinde koreografi, diğesinde dans. Ama dört köşe olmak için kendi istediğimi yapmaya talibim Allah’ın izni ve peygamberin kavliyle...

Aslında hiç de büyük bir bar değil. Orta karar.

Zaten alel acele, hebele gübele yaptığım evlilik de sürüngen, yer ile yeksan. Kurtaramıyorsun ne yaparsan. Fizik tedavisi imkansız bir hayal kırıklığı içindeyim. İte kaka gitti bu kadar, yetti bu kadar. Bey İstanbul’dan Ankara’ya şehir değiştirdi, ben tokuşturuyorum. Uygun bulmasa da bey, ben gidiyorum. Evet, kapıldım bahtımın rüzgarına, İstanbul’a gidiyorum. Çok genç evlendim, az genç ayrılıyorum.

Hoop “Boğaziçi şen gönüller diyarı”ndayım. Gönüller yarı şen. İlk gördüğümde beri içime demir atmış bu şehir, şimdi ben ona demir atacağım. Birinci şart nedir? Kiralık olan tipinden bir ev bulmak. Evin birinci şartı nedir? Deniz manzaralı olmak. Ankara’dan geliyorum. Deniz görmemişliğim bol paçalarımından akıyor.

Ama içerisi tıklım tıklım dolu. Zorlukla vardığım kapıyı açıp kendimi dışarı atıyorum...

İlk ev arama gününde manzaranın kaç bucak olduğu belli oldu. Pahası ateşten gömlek. Lakin benim paramın pahası düşük, taviz mi vermeliyim? Hayır. Hayır. Hayır. İnadım inat, totom iki kanat. Kafam apartmanlara yapıştırılmış kiralık ilanlarında. Boynum kafamı taşıyamaz olmuş.

Ev sahibi av sahibi, kiracı adayı, av. İlanı asmış ya, evi tutabilmen için neredeyse islamın beş şartını soracak. Üstelik ben hepten özürlüyüm. Dulum. Ev sahiplerinin korkulu rüyası, orospu namzeti bir kılım. Hey Ya Rabbim, bu orospu namzetliğinden ne zaman mezun olacağım ben ya!. Belli oldu, emlakçıya söküleceğim. Ev göstermek için bile para alıyor kara vicdanlılar.

Cihangir kazan, biz kepçe dolanıyoruz. İlk şartım manzara ya, bana manzaralı ev gösteriyor akıllarınca uyanıklar. Biri camın köşesinden beline kadar sarkarsan tırnak gibi görüyor, biri damdan, bir başkası balkonun bir ucucuğundan. Hani manzarası fena değil gibiyse, ya ev mezbelelik, ya birinci şube kodesi gibi izbe. Kiminin duvarları rutubetten amanın yeşillenmiş, kimi Yedi Göller. Bir ikisi ev sıfatına layık gerçekten ama bana layık değil. Ben kıroyum, ille de baba

manzara isterim. Yirmili günleri idrak etmişiz, dolanmaktan Celali isyanlarındaki ayaklarım kırk bir numaraya dayanmış maşallah. Emlakçılarının cebine park eden paralar daha evi tutamadan bitecek neredeyse.

Bir gün gene dolanıyoruz kankam olmuş emlakçıyla. Bir ev varmış. Bu evde öyle bir manzara varmış ki Dolmabahçe Sarayı bile hiç kalırmış yanında. Hıı... Peki ev nasıl? Manzarası şahaneymiş. Manzara lafı bile kanıma dokunuyor yavaşça, taviz vermenin eşiğindeyim.

Tavuk Uçmaz'dan az yukarı çıktık. Deniz tarafındaki merdivenlerden aşağı indikten sonra önümüze çıkan blue jean gibi dapdaracık sokaktan sağa döndük, geldik Alçakadam sokağa.. Sokağın adından fena oldum ama, Alçakdam'mış meğerse. Bu Cihangir'in ne sokağı sokağa benzer, ne de sokak isimleri. Soğan, Vişne, Hardal, Tavuk Uçmaz, Sormagir. İsimleri takanın kafası kıyıktı herhalde.

Güdük blue jean sokağından yirmi otuz metre yürüdük ki, yukarılardan inmekte olan bir merdiven önümüzü kesti. Annee, bu ne?.. Bu Ziggurat. Bir dudağı Cihangir'de bir dudağı Fındıklı'da. Sanki bin basamak. Ben nerelerdeyim? Biz gerçekten sokak mı arıyoruz, yoksa bu kargacık-burgacık yerler beni üzmemek için sokak taklidi mi yapıyor? Tekrar sağa döndük, merdivenden aşağı on-onbeş basamak indik ki, önümüze denebilirse bir sokak daha çıktı, çıkmaz. Dibi duvar. Sağda varlık manası kendinden menkul yedu Laz apartmanı... Ve fakat solda... Hii ... Ya Resul Allah... Deniz de deniz... Boğaz da boğaz... Can boğazdan gelir derler, doğruymuş, canım yerine geldi. Otuz –kırk adımda en son ve en Laz apartmanın önüne geldik. Dışı faça, içi nasıl acaba? Daha da önemlisi sayın emlakçı abim, bu ev kaç? Kaçası da uygun. Ha pen pu evu tutayrum da...

Sekiz on adım sonra sağa dönüyorum, beş on metre yürüyorum pat, İstiklal Caddesi'ndeyim.

Canım emlakçım zili çaldı, bir daha çaldı ve bir daha çaldı. Daralıyorum... Kimse yok galiba derken kapıcı nihayet uyuz adımlarla geldi ve buzlu camlı gecekondulu apartman kapısını açtı. Pos bıyıklı, nalet Hazreti daha fazla rahatsız etmeden içeri duhul ettik. Ev sahibi evin anahtarını ve tüm yetkilerini kapıcıya devretmiş. Yetki manyağı olmuş kapıcı beni öyle bir süzüyor ki belli, evi tutmaya kalkarsam anamı ağlatacak. Ama bu defa yemezler, ne olursa olsun ben bu evi tutacağım da. Her katta bir küçük daire var... Kapıların önüne yığılı terlik – pabuç muhabbeti yaşayanlar hakkında kesin kanıt oluşturmakta fakat arayacak takatim kalmadı artık... Hele evi bir görelim de.

Üçüncü kata çıktık. Lanet kapıyı açtı, girdik içeri... Kafamı sağa döndürdüm ki amanın o ne? Burası ev değil ki, kaptan köşkü. Böyle bir manzara o-la-maz. Sabreden derviş, muradına eremiş. Önde, köprüden Sarayburnu'na kadar Boğaz'ı gören balkonlu bir küçük salon ve bir oda var. Beni yapıştırdığım odanın penceresinden zorlukla kazıldılar. Laf olsun diye eve bir baktım. Arkada bir oda daha, büyükçe ilkel bir mutfak, küçücük bir banyo, ayrıca girişte bir hol.

Tamam. Yeter. Anladım. Sıra geldi “ev sahibinden de sahip” Nalete kendini sevdirek final yapmaya... Evi beğendiğimi anladı ya kan alacak benden. Ya Allah, ya bismillah...

“Evli misin?”

Dakika bir, gol bir.

“Hayır değilim. Yeni boşandım...”

Eyvahlar olsun, keşke sormaz olaydın, ben söylemez olaydım. Bir kere burası namuslu bir apartmanmış, ben dulmuşum gelenim gidenim çok olurmuş. Ben de kerhane açmıyorum ki Lanet, ben de namusluyum. Gürültü, yüksek sesle müzik çalmak, tıkırdamak, fıkırdamak, gülmek, ağlamak yassah... Acaba geçirmek ve ossurmak konusunda ne düşünüyorsunuz sayın haşmetmeap? Sıraladı da sıraladı... Lakin benim gözüm gemilerde ne söylese kabulüm, çok sevimliyim, her konuda kendilerini iknaa hazırım.

Saray payesi verdiği ev aslında dökülüyor. Bir kontrol et di mi? Yok! İlle de gemiler... Ev öyle bir açıdan bakıyor ki boğaza, içim gıcıklanıyor. Emlakçı parası, depozit, peşinat, al takke ver külah, anlaştık. Diğerlerini anladım da, ev de hiç bir şey yok ki, manzaraya mı depozit istiyorsun be kardeşim. Ben bu Naletin ümüğünü sıkırım ya neyse... Hayırlısıyla bir taşınayım da.

Cadde de bar gibi, tıklım tıklım. Kalabalık gürül gürül üstüme geliyor. Kendime yol açarak zar zor ilerliyorum.

Işık hızıyla Ankara'ya gidiş, eşyaları kamyonla yükleyiş ve taşınış... Kamyoncular poşetlere doldurduğum çöp dolu torbaları da yeni evime taşımışlar. Kızım alsana sinyali. Burası çöp ev... Ey mavisine kurban olduğum şehir, aldırıışsız kodun beni çere-çöpe bile. Hızla yerleştim. Evde neyi tutsam elimde kalıyor, masrafın bini bir para ya ne gam... Yatağımın yüksekliğini denize göre ayarladım. Yattığım yerden alık alık, kullanılmayan Allah yapısı mavi yola bakıyorum. Daha vakit yaz sonu, camlardan alabildiğine giren güneş evin içini ve de benim içimi ısıtıyor. İçin sıcaksa yüzün de güleç oluyor.

Hello yeni hayat... Hoşgeldim İstanbul...

İşim başladı. Evin en güzel tarafı, yani manzaradan sonra tabii ki, işime çok yakın oluşu. Yollar abartılı engebeli ama olsun, bu da züğürt tesellisinin sporu oluyor. Aslında benim spora falan ihtiyacım yok çünkü işim fazlasıyla sporlu. Yaz sonu bitti, geldi kışın donu. Aidatlar arttı, kaloriferler yanacak. Ama radyatörler sanki camaltı süsü... Isınma konusunda en ufak bir istidatları yok. Naletle habire kapışıyoruz, Pisliğin kendi de donuyor ama radyatörlerine laf ettirmiyor. Kazan dairesi tamirci kaynıyor. İşe yaramıyor. Kazan çalışmıyor. Çünkü kazan antika... Çok güzel, tebrik ederim Nalet. Her şeyi didik didik sor anamı ağlat ve fakat bunu söylemeyi unut.

Çok kötü ve fena donuyorum. Baktıkça boğazın soğuk mavisine içim daha da katılıyor. Alt kattaki mezralılarla nihayet bir konuda fiziki ve ruhi birlikteliğimiz var. Çeneleri birbirine çarptırarak kakırdamak. Camlar kuzeye bakıyor. Allahsız kuzey rüzgarı yamanmış meğer, ferman dinlemiyor. Rutubet yükselişte, yatağımın içi bile ıslak. Senin kafana sıcıim kıro. Al işte sana manzara.

Galatasaray Lisesi'ni geçtikten sonra kalabalık seyrelmeye başlıyor.

Bir gece arka odada uyuyorum. Rüyamda uzaylılarla haşır neşirim. Nedendir bilinmez onlar kovalıyor, ben kaçmaya çalışıyorum, rüya icabı bir türlü ayaklarımı oynatamıyorum. Yaklaşıyorlar, yaklaşıyorlar, upuzun, akışkan parmaklı ellerini bana doğru uzatıyorlar... GÜÜÜÜMMM. Müthiş bir patlama sesi. Geldiler. Beni almaya geldiler. Annee...

Korku içinde fırladım yataktan. Gelen giden yok. Şangır şungur bir sesler geldi kulağıma. Mutfağa koştum. Her şey yerli yerinde. Zaten bende o şangırtıyı çıkaracak kap kacak nerde. Doğru salona vardım. Tuhaf, kızılımsı sarı bir kıpraşma vuruyor camlara. Benim pencereler çok hafif Boğaz Köprüsü'ne dönük. Köprüye bakıyorum ilk iş. Yerli yerinde. Kafamı bir çeviriyorum ki sağ yana. Aman Allah, su yanıyor. Haydarpaşa'dan Topkapı'ya Boğaz yanıyor. Ortada alevlerini gökyüzüne gelin etmiş bir gemi, iki yanında suya yaydığı yangını. Dehşet ötesi. Su da yanar mıymış? Gördüğüm şey korkunç ama - söylemeye bile utanıyorum- öyle muhteşem bir manzara ki gözlerimi alamıyorum.

GÜÜÜÜMMM. Bir patlama daha. Şangır şungur. Şangır şungur. Neredeyse bütün Cihangir'in camları aşağı iniyor. Benim camlar sapa sağlam. Neden, çünkü açısı yangına karşı korumalı. Ev dandik diyorum ama, Laz mimar pencerelerinin açısını boğazın girişinden gelebilecek yangın tehlikesine karşı

öyle bir ayarlamış ki, helal olsun valla... Millet sokaklarda. Avaz avaz bağırsıp duruyorlar. Sanırsın yangını sesle söndürecekler.

O gece başlayan yangın günlerce, yangının karası, isi, pisi, aylarca sürdü. Tam gözümün önünde her Allah'ın günü görmekten gözüm gönlüm daraldı.

Erkek kardeşimden akıl almaz haberler var. Ankara'da komançero oynamaya başlamış. Ama işi iyice azıtınca, yaptıkları annemin kulağına gelmiş. Herkes kendine göre memleketi kurtarıyor. Bizim onyedilik salak da kurtarıcı tayfanın sol kanat neferlerinden. İş kovboyculuk oyunu boyutunu aşmış, artık mantar tabancası değil ellerdekiler. Oğlan göz göre göre bok yoluna gidecek.

Onu derhal dertop edin, buraya yollayın. Benim yanımda kalsın bundan böyle.

Birader geldi... Aaa bu başka biri... Devrim kurdu içine işlemiş bir kere, ciddiyetten takallüs etmiş. Zart zurt slogan atıyor, akli sıra beni de devrimci yapacak. Çocuğu kaçırmayayım diye alttan alıyorum ama bizimki neredeyse evin duvarlarına dahi "kahrolsun faşizm" yazacak. Ne söylesem, ne etsem, ne eylesem bana mısın demiyor. Devrimle mevrime alakam olmadığı için beni küçümsüyor. Ben burjuvayım ona göre. Burjuvaya gel. Pabuçlarımın devrimcisiyle, pabuçlarımın burjuvası İstanbul'da...

Ay çok gıcık valla. Öyle genç ve öyle ununu elemiş eleğini duvara asmış sanıyor ki kendini, konferanslarına göğüs germek göt ister. Gülmem tutuyor fena halde, arkada gülüp gülüp geri geliyorum. Kafam soğuktan, parasızlıktan ve yorgunluktan hafiften tatlanmaya başlamış zaten, söylediklerini anlarmış gibi yapıyorum... İki kulağım da açık, birinden giriyor, hiç iz bırakmadan anında diğerinden çıkıp gidiyor. Bir gün, beş gün, on gün, bir ay derken sabır taşı çatladı. Senin devrimine sığarım canım. Seninle altı ay sonra görüşelim bu konuları tamam mı? Bakalım hangisinden ne kalacak elinde.

Metruk Markiz Pastanesi'nin oralarda artık daha rahat yürüyebiliyorum.

Devrim ateşiyle yanan çocuk önceleri soğuğa metelik vermedi ama, devrimci de insan kardeşim... Artık birlikte kakırıyoruz. Çare yok bari soba kuralım dedik. Aldık aptal bir odun sobası amma baca deliği de yok tükürdüğümün evinde, süs kaloriferli ya. Borunun ucunu kuzeye karşı delik açıp, uzattıkça uzatıp camdan çıkardık çaresiz. Ohh yanına varınca hiç değilse kemiklerim ısınıyor. Lakin bu da derman olmadı derdimize. Allah'sız rüzgar üfürdü müydü öyle bir üfürüyor ki, duman bacadan çıkacağına feleğini şaşırıp doğru evin içine avdet ediyor. Selamün kavlen... Aksır, tıksır, bir de pencereleri aç arkalı önlü, çift taraflı zatürreeye gebeyiz. Kaldırdık attık sobayı, yolu yok. Maaşımın yarısından çoğu kiraya gidiyor. Boğazdan gemiler geçiyor ama bizim boğazlarımızdan taka bile

geçemiyor. Ye patates, ye yumurta. Bu gidişle biz yakında gıdaklamaya başlarız. Muhakkak maaş dışında da para kazanmam lazım. Biradere ilişmeden evi çekip çevirmem lazım. O arpacı kumrusuna dönmüş, bol düşünüyor, az konuşuyor, dolayısıyla benim de beynim az aşınıyor.

Zaten sürüyle İstanbul'lu arkadaşım vardı. Geldiğimden bu yana yeni tanışlarım da oldu. Sanatçı kaymağının göbeğindeyim. İşten çıkınca ya Gümüşsuyu'ndaki akla seza küçük Park Kafe'ye, ya da yeni çevremle Papirüs'e takılıyoruz.

Aslında hiç de büyük bir bar değil. Orta karar. Ama tıklım tıklım dolu.

Sahtesi, gerçeği, ukalası, hergelesi, bilmiş, bilmemiş alayı burada İstanbul sanat çevresinin. Pek eğleniyorum pek. Birader henüz takılamıyor burjuva eğlencelerine. O evde düşünüp duru.

Yeni tanışlarımdan ikisinin ortak reklam şirketi var ve ilk iş teklifimi alıyorum. Danslı reklam yapar mıyım? Yaparım tabii... Danslı yer bile silerim... Gelsin paralar, çıksın hayatımdan patatesler, yumurtalar... Bu işle birlikte şansım açılıyor şükürler olsun. Meğerse İstanbul'da çok ciddi bir koreograf kıtlığı varmış. Tüm açığı ben, tek başıma kapatıyorum. Her yaptığım işle birlikte tanışlarım da artıyor lakin fena yoruluyorum. Akşama kadar işte çalış, işten sonra yaşamak için kendine çalış.

Az daha ilerleyince ortalık iyice ferahlıyor ve kendimi sol taraftan dümdüz aşağı inen, geniş ve kısa bir yokuşun başında buluyorum.

Evin soğuğu, ilkeği, Laneti ve mezralıları kabak tadından yenmiyor. Kim gelirse gelsin, saat kaçta gelirse gelsin, tıklar tıklar her iki katın da kapıları açılıyor ve sorgu hakimi suratıyla gelenlere bakılıyor. Sanki bakınca şıppadanak gelenin ne mal olduğunu anlayacak hıyarlar. Tamam bir müddet aldırışsız kaldım ama yetti gari, inersin aşağıya hepsini bir güzel benzetirsin olur biter. Nah biter. Tamam artık kapılar kapalı ama, topluca ittirmeli, tepişmeli bir koreografiyle kapının arkasındalar biliyorum. Artık tık sesinde bile alt kattan ya süpürgenin sapıyla tavana vuruyorlar, ya Nalet kapıyı tıklatıyor. Allah cezanızı verecek. Hala mezrada mı yaşıyorsunuz lan. Tabii ki bu eve arkadaşlarımız gelecek. Ben her ne kadar unutmış olsam da dul olduğumu, onlar bir türlü unutamıyorlar. Ulan gelenler de bir şeyim olsa içim yanmayacak.

Rodin'in Düşünen Birader'i altı ay sonra bir gün dile geldi nihayet. Anlamış dünyanın kaç bucak olduğunu ve daha kaç bucak olabileceğini Ankara'da kalsaymış.. Uyanmış az daha hayatının kaymaktan da öte kaybolacağını, ötesinde berisinde kaybolanlar gibi.

Hah işte şimdi oldu kardeşim. Mavistan'a hoş geldiiiiinnn.

Birader düzelmiş, maddi durumum düzelmiş daha ne isterim ki ben... Ama maddiyatı düzelten işler benim ruhumu kesmiyor. Ne kadar kendimden katarsam katayım hepsi başkalarının hayalleri. Televizyona hala bir şeyler yapıyorum ama nerden baksan iki dakika, üç dakikalık danslar. Kafama koydum. Oyun yapacağım ben. Tamam da nasıl? Nasıl kabul ettireceğim. Peki müdür "Hadi hemen yap bakalım" deyiverse, ne yapacağım. Önce hazırlanmalı ve de öyle aşındırmalıyım kapısını. Üstelik ilk ciddi sahne işim, sular seller gibi olmalıyım, çakı gibi durmalıyım... Kendi kendimi beğenmeliyim, beğendirmeliyim...

Bu kez istediğim gibi dans edeceğim ve de konusuz yapacağım. Bütün ek işlerim konulu, dansla ille de bir şey anlatmaktan kıyıldım yani. Ama önce müzik... İşte o çok önemli. Melodik yapısı çok güçlü olmalı, a tonal, b tonal olmamalı, dinlerken önce beni hafakanlar basmamalı. Ararım, tararım, sorarım, bulurum bir gün içimdeki kilide şıkırt diye uyacak anahtarı. Ama bu anahtar Yale değil, sol anahtarı, fa anahtarı...

Vee buldum... İşte katran karası plak avucumun içinde. Ah canım benim. Yoksa sen bu albümü benim için mi besteledin. Zaten harıl harıl çalışıyorum, şimdi harıl üstü çalışma zamanı. Bir kaç ayda toparladım kafamı. Sıra geldi en zor kısma. Projeyi kabul ettirmek. Bizim iş yazı yazmak, resim yapmak gibi değil ki evde oturup tek başına baştan sona bitiresin. Dansçı, sahne, dekor, kostüm, ışık, teknik, liste uzar gider. Katlanarak büyür prömiyere kadar. Dansçılar, oyuncular oyunun ilk günü bayram ederler, yaşasın bitti diye. Bitmez canlarım. Film değil bu ki bitsin salona kapağı atınca. İlk gün başlar ve gider artık oyun ne kadar sürecekse. İşte o nedenle bu işten haz duymak zorunluluğu heyula gibi dikilir karşına. Eğer sevmiyorsan yaptığını, hissiyatın sahnede paçalarından akar, o akıntı seyirciyi de boğar, seni de...

Alışkın adımlarla aşağı iniyorum. Yokuşun bitiminde elimde fıstık yeşili bir kutu çanta beliriyor.

Randevu aldım müdürden, kapıyı çaldım. Tık tık tık, o en önemli içerideyim.

"Efendim ben ... Falan... Fişmekan. Şöyledir böyledir..."

Müdür beni bir şeye benzetemedi, kasılabirakarak süzüyor. Söyleyeceklerim bitiyor. Mırın kırın çıkıyorum. Ne oldu, ne dedi, hiç... Derdimi anlatana kadar bu kapının önüne yatak koyar yatarım valla. Beni dinlemedin bari müziği dinle Müdürcüm kurban oliym. Zırt pırt kapısındaayım. Adamı canından bezdirdim. Müdürün o ilk günkü önyargılı hali yumuşamaya başladı. Hatta çaktırmadan

sırıttıyor içinden yüzüme karşı. Biliyorum yumuşayacak ama ille de çekirmesi lazım.

Bu makamların en büyük sırrı bu. Sürüm sürüm süründüreceksin adamı ki kendini çok da adam yerine koymasın, karşında selama dursun, her Türk gibi tir tir titresin. Ya n' olur bi dinle be babacım. Med-cezir, med-cezir, "Peki şu müziği dinleyelim bakalım" deyiverdi bir gün. Peki kelimesi bir insana bu kadar mı yakışır yani. Pes. Çıkırt play, kaset döndü. Beğenmemesi gereken müdürümün suratında hafiften bir yumuşama oldu ama işte o kadar. Tam kahretsin, beğenmedi diye düşünürken "Tamam, belli sen farklı bir şey yapacaksın." deyiverdi. Ne! Ne! Ne dedin? Bi daha, bi daha, bi daha söyle. "Güveninize layık olmaya çalışacağım efendim."

Yaşsa, yeşşe, yaşasın, hurraa...

Kaparsın biraderi, bir güzel ıslatırsın haberi. Bu akşam Papirüs her zamankinden daha anlamlı ve güzel. Sen de güzelsin, yanımdasın, canım kardeşim benim.

Provalar başlamadan sahneyi inceledim. Aman Allah'ım ben bu sahnede mi oyun yapacağım. Burası sahne değil, uçsuz bucaksız bir tarla. Sofitası sekiz kat yükseklikte. Altında un ufak oluyorsun. Ana sahne, her biri inip kalkabilen yatay platformlardan müteşekkil. Arkasında ve her iki yanında, ana sahneyle aynı devasa boyutta, kayarak ana sahnenin üstüne gelebilecek yetenekte, seyircinin görmediği üç sahne daha var. Bir de orkestra çukuru önde. Orkestra çukurundan, arkada hiç bir işe yaramadan çile dolduran döner sahnenin dibine kadar olan derinlik neredeyse altmış metre. Ah ulan sahne, derinlik sarhoşu ettin beni. Vurgun yedirme bari.

Tamam buldum. Oyunun başında dansçılara beyaz giydirip, belli belirsiz hareketler vereceğim. Dört bir yanına black lightlar koydurup arkadaki döner sahneyi döndürerek öne doğru kaydıracağım. Giriş 1.45 dakika. Sahnenin öne geliş zamanını denedim. Kuğu edasıyla süzülerek gelen sahne 1.45 dakikada cuk diye ana sahnenin üstüne konuyor. Zamanlama süp oturuyor. Tasavvurumdan heyecan bastı her yanıma. İçim hop hop tavşan, teknikteki herkesi tek tek öpmek istiyorum. Ama tekniğini bilmiyorum.

Provalara başladım. Bazen ittir-kaktır, bazen ballı börek oyun çıkıyor da çıkıyor. En samimi hislerimle mesudum. Bitti salonda çalışma faslı indik sahneye. O döner sahnenin arkadan süzülerek öne gelişi var ya, her gören gibi benim de içimi gıcıkıyor. Oyunu seyredenin yüzünde güller açıyor ama ben tam kıvamında değilim daha. Sana şükürler olsun Ya Rab'bim, gencecik yaşımda bana güç verdin. Sıra geldi kostümlü-ışıklı genel provalara. Kendim de dansettiğim için sonrasını tam görmem mümkün değil ama girişinde oyunun

nutkum tutuldu. Dilim damağım kurudu. Tasavvurum, hayalimdekini de katlayarak üstüme üstüme kayıyor. Genel prova alkışı bile “bis”li neredeyse.

Oldu bu iş. Bugün beni seviyorum...

Temsil şahane. İşte bir perdede hayatımın yepyeni bir safhasına adım attım. Ama zemin kaygan. Oldum ben diye paldır-küldür, çarpa-çırpa yürürsen kendini kış üstü yerde buluverirsin alim Allah. Öyle ilgi gördü ki oyun, dışarıya da yaradı. Gelsin işler, gitsin işler. Deli danalar gibi çalışmaktayım.

Bu evden artık nefret ediyorum. Bir akşam daha saat dokuz buçuk. Operadan arkadaşlarla yemek yiyoruz bizim evde. Yasta değiliz tabii ki gülüyoruz, eğleniyoruz, sohbet ediyoruz. Zil çaldı birden. Ama ne çalmak, hangi zil görmemişin oğluysa elini çekmiyor butondan. Bu Nalet değil. O bile daha zariftir. Kapıyı açtım. Annee. O nee? Polis... Ahlaka mugayyir hareketler yapıp gürültü ettiğimiz için gelmişler. Çüş derler be! Daha saat dokuz buçuk, namusumuzla yemek yiyoruz evimizde... Kim çağırdı sizi? Tıss... Biliyorum ben kimin çağırdığını. Nalet başkanlığındaki apartman sakini olamayan namus takıntılı mezralılar. Aşağıdan gagurt-gugurt sesler geliyor. Ulan yiyicem sizi, kafanızı koparıcam tundra beyinliler.

Zor tuttular beni. Sanki ne yapacaksam... Yaparım valla... Sinek siklet duruyorum ya kaslarım Muhammed Ali gücünde. Deli kuvveti de ruhumdan sızmış. Dağıtıyorum ulan Allaama... Lütfen, lütfen yatıştırıldım. Bakın hanımefendi oldum. Kendimi tuttum, efendi oldum. Biz yani ahlaksızlar, hepimiz devlet memuruyuz. Kimliklerimizi çıkardık. Rest... Polislerle aramızda devletlu bir yakınlık oluştu. Özür dilediler. Gittiler.

Hay içine tüküreyim. Biz var ya biz, biz polissiz edemeyiz...

Bu evde oturulmaz. Ayakkabı çekeceği olsam çekilmez artık. Birader kafamı ütülüyor habire. Bir arkadaşı Tünel’de bir apartmanda oturuyormuş. Acayipmiş. Böyle şey görmemişmiş. Kiralık daireler de varmış. Bir bakalımmış n’olur. Başka laza tahammülüm yok be cüzelum. Senti pek de romantik olmayan romanlar el geçirmiş, yanı Galata, altı Tophane, tırsarım ben oralarda oturamam... Ama ısrar öyle yoğun ki, sanki ben müdürüm, birader ben... Seni mi kıracağım, kızma birader. Hadi cidelum da, şu eve bir bakalum.

Yokuşun bitiminde elimde fıstık yeşili bir kutu çanta beliriyor.

Adres çok havalı. Serdar’ı Ekrem Sokak, Doğan Apartmanı. Tünel meydanına gelince solda, Evlendirme Dairesi ve Alman Lisesi’nin önündeki yokuştan aşağı iniyorsun. Yokuşun bitiminden sağa dönüyorsun. Sokak boyunca camdan cama

bağlanmış, allı-morlu, binbir renkli fettan donları fanilaları görüyorsun. Aldırış etmiyorsun. Elli atmış adım sonra solda, çift kanatlı dev bir demir kapının önünde duruyorsun. Basamakları çıkıp zili çaluyorsun. Ağır kapı heybetine yaraşır peslikte bir gacırtı çıkararak açılıyor. Kapının önünde nefesin kesiliyor, donup kalıyorsun. Kendini toparladığında bir adım atıp İtalya sınırlarından içeri giriyorsun. Nutkun tutulmuş, yutkunarak adım attığın kocaman avlunun çevresini donatan muhteşem binanın azameti ve vakarı karşısında eziliyorsun.

Evi hemen turalım. Dur bir daireyi görelim di mi? Yok... Hemen turalım. Ben özürlüyüm. Sanki evlerin içinde değil de dışında yaşayan özel bir insan türüyüm ben. Be birader, beni buraya getirdin ya sen, dile benden ne dilersen.

Canımın içi camlı bir asansörle sağdan birinci bloğun en üst katına çıkıyoruz. Apartmanın içi de dışı gibi. Her katta, gene çift kanatlı, avlu kapısıyla rekabet edebilecek yükseklikte, şahhane üçer kapı. Kiralığın kapısından, saygıyla içeri süzülüyoruz. Buranın hepsi mi kiralık?... Sırf antre otuz-kırk metre kare. Tavanların yüksekliği karşısında cücüc boyumla müthiş bir tezat teşkil ediyorum. Önümüze gelen ilk kapıdan içeri giriyoruz. Neredeyse Cihangir’de oturduğumuz evin tamamı büyüklüğünde bir odadayız. Odanın diğer çift kanatlı kapısını açıyoruz bir oda daha çıkıyor karşımıza. Ve onun da orta kapısını açıyoruz bir oda daha aynı büyüklükte. İ-na-na-mı-yo-rum. Birbirine açılan odaların en dibine konuşlanıp, yüzümüzde güller, mest olmuş halde önümüzde metreler ve metrelerce uzanan boşluğa bakıyoruz. Yerin uupuzun tahta döşemeleri bir boydan bir boya evi kat ediyor. Silkinip koridora çıkıyoruz. Bir küçük oda daha. Bir basamakla çıkılan mermer alaturka bir tuvalet. Kocaman, nefaset eski tip küvetli bir banyo ve Topkapı’yı kartpostal yapmış sıırım gibi penceresiyle büyük bir mutfak. Ev akıl almaz güzellikte ama bakımsızlıkta bizim Lazla yarışır. Kaloriferi de yok baştan biliyoruz. Adam edebilir miyiz? Tabiyatiylen ederiz.

Ağzımız kulaklarımıza sırnaşarak çıkıyoruz. Asansöre binip aşağı ineceğiz. Kapıcı bitmedi diyor. Sizin üst katta da küçük bir daireniz var. Biraderle bakışıyoruz. Gene saygıda kusur etmeden bir üst kata çıkıyoruz. Amanin bura nere? Hizmetçi odaları katıymış. Alt katların aksine alçakgönüllü, alçacık tavanlı çok uzun koridorun üstünde dizi dizi odaların sıralandığı bambaşka bir dünyadayız şimdi. Ama bizim tutacağımız dairenin bu kattaki payı bir oda değil, bir daireymiş. Küçük bir kapıyı açıyoruz ve Sarayburnu’na bakan üç minik odacıklı bir daireye giriyoruz. Ya Rabbim, gerçeklik duygumu yitirdim. Ben buna layık mıyım?

Sarhoş gibi çıkıyoruz minik evden. Bir an önce anlaşmayı yapalım. Yıllardır Doğan Apartmanı’nda oturan ve yanımızda bizle birlikte dolaşan biraderin arkadaşı “Bir dakika daha bitmedi.” diyor. Şaka gibi. Başka bir kapıyı açıyor ve

bizi Alman Lisesi'ne bakan büyük bir balkona çıkarıyor. Balkonun yan tarafındaki ufak kapıyı açıp, ucu bucağı belirsiz koridorların üzerine saygıdeğer bir otel nizamıyla dizilmiş diğer bloğun hizmetçi odaları silsilesini de görünce küçük büyük ne varsa dillerimizin alayını yutuyoruz.... Vay da vay vay... Hizmetçilerin de işi işmiş yani.

Şaşkınlığımız istiap haddini doldurmuş. Ufak kapıdan normalde kocaman ama bu devasa apartmanın boyutları için mütevazı balkona avdet ediyoruz. Ağzımız kulağımızda, başımız göğe ermiş asansöre yollanırken biraderin arkadaşı gene önümüzü kesiyor. Abartmaa. Daha ne olabilir ki?

Balkondan demir bir merdivenle bir kat daha çıkıyoruz... Olmadı... Bu kadar fazla... Bu şaka bu. Beni çimdikleyin. Dev binanın en tepesinde bir terastayız. Daha doğrusu U şeklinde bir meydandayız. Boğaz ayaklarımızın altında... Sarayburnu, Kız Kulesi, Kuzukulağı gözümüze şenlik. Doğan Apartmanı kendini abarttı. Bire üç veriyor. Asansörde tıslıyorum biradere. "Bana bak oğlum, hemen, ama hemen taşınıyoruz.

Sağa dönüyorum. İç açıcı bir yerdeyim. Mutlulukla gülümsüyorum.

Ev yıllardır boş kalmış, cam çerçeve duman olmuş. Güvercinler, kumrular sürmüş evin sefasını. Her yan kıl-tüye kesmiş. Yer tahtaları sapasağlam ama aldığı renk ancak tinerci evine yaraşır. Bunları geçelim bir kalem amma evin hatırı sayılır bir kusuru daha var. Altın Ayı alamadan Susuz Yaz'ı çekeceğiz maalesef. Bu saray gibi eve su çıkması nadirattanmış. Çıktığı zamanı yakalarsak, kap-kacak-çaydanlık küvet ne varsa dolduracağız, o da olmadı en alt kattan su taşıyacağız. Soğuk ve şimdi de su. S harfiyle başlayan kelimelerden bana hayır yok. Ama benim bütçemin de bu ev dışında tutabileceği böylesi bir konak dünyada yok.

Umurumda bile değil. Bastırım parayı kesem yettiği kadar, öyle bir adam ederim ki. Çağırırsın boyacıyı, girişirsin beyaza. Duvar-tavan- kapı pencere derken bir de yer tahtalarını boyarsın bembeyaz. Bir de eşyaları boyayıp gelin edersin. Ev olur Beyaz Saray... Bu evin öyle bir atmosferi var ki boş alanlarına kurban olduğum. Bu evde mutluluk var. Bu ev bize ve arkadaşlarımıza iyi gelecek.

1800 lerin sonunda yapılan apartmanda o zamanlar dönemin yabancı ileri gelenleri, sefirleri, elçileri ikamet ederlermiş. O zamanlar tek bir daire varmış her katta üç daire yerine. Bu demektir ki her daire aşağı yukarı bir buçuk dönüm. Yandaki otopark tenis kortuymuş haspaların. Apartmanın denize bakan yüzünde hendek? Sanki Piri Reis o yandan gelecek. Görünen yedi katın altında, bir de Hades kıvamında görünmeyen yedi kat daha var. Fareler, solucanlar, kımıl zararlıları cirit atıyor. İki kattan ötesine inmek arzusu cümlede bile

kullanılmıyor. Bu dehlizlerin keşfi bizim gibi fanilerle mümkün değil. İndiana Jones'u kiralamak gerek.

Çamaşır asmaya tutkun, abe patırtılı, roman-tikli mahalleli önce bizi alttan-üstten-sırttan-profilden tarttı. Onlar bize, biz onlara pek benzemeyiz ama belli bunlar başka. Mazi olmuş mezralıların sinsiliği yapışmamış üstlerine. Burada orospu değilim ben biliyorum amma birader ve gelen gidenlerle birlikte topluca uzaylıyız. Çal çingene çal, her şeyleri ortada. Yoldan geçerken birbirlerini dürterek öyle kıkırdıyorlar ki mecburen ben de kıkırdıyorum. Kıkır kıkır alışıyoruz birbirimize.

Yanımızda yaşlı ve yapayalnız bir hanımefendi, onun yanında gani gönüllü, eskilerden kalan bir komşuluk anlayışına sahip, onbir çocuk ve torunlarlı muhteşem, bir aile oturuyor. Bir aşiret kalabalığında yaşayan bu mutaassıp ailenin hoş görüsü ve insanı olduğu halde kabullenme tevazusu öyle beklenilmedik bir çarpıcılıkta ki içimiz ısınıyor. Adana kadını usülü sabahtan akşama karavanalarla yüzbir çeşit yemek pişiren ve iki elleri kanda da olsa, hiç sektirmeden günde dört öğün kuş sütlü sofralar kuran kadın kısmı ikramda da eşsiz. Bu yemeklerin öylesine ısrarlı davetlileriyiz ki biz ve avanemiz, bu gidişle onlar gibi tostoparlak olacağız hepimiz. Yok eğer gitmemişsek, tepsi içinde kaplarla eve geliyor yemeklerimiz. Böyle komşu dost başına. Benzer yanımız yok ama müthiş anlaşıyoruz, alenen seviyoruz birbirimizi. Damardan girdik hayatlarına tüm farklılığımızla, hepsi hastamız olmuş. Evden pek çıktıkları yok. Dış dünya bağlantısı da bizden onlara kıyak.

Eve gelen hasta oluyor, insan kaynıyor evin içi. Bir kısmı başımın üstünde for for ever ama bir kısmı da çekilmiyor. Kapıdan kovduğun bacadan geri geliyor. Hele bir ergenlik didaktik var aralarında. Ukala dümbeleğinin göbeği. Şimdilerde ukalalığı paraya çevirdi. Memleketin itin götüne sokulma ihtiyacını karşılıyor. Benimkiler ve biraderinkiler, eğlencenin bini bir para katırlar gibi katılıyor. Eğlencemizi taştan çıkarıyoruz.

Beyaz Saray'ım benim, mest ettin bizi. Bu arada yukarı katı, biraderin gencecik, kırmızı yanaklı ve utangaç mı utangaç avukat adayı arkadaşına veriverdik. Komşular bize, biz ona bakıyoruz. Mutlu mesut yuvarlanıp gidiyoruz. Gençliğe hizmette kusur etmemek lazım. Onlar bizim geleceğimiz!

Bir kaç adım attıktan sonra, elimdeki yeşil kutu çantayla birlikte havalanıyorum.

Derken sıra geldi partiler ve komşular da dahil, tüm mahallelinin kafayı sıyırtma dönemine. Dönemi doğru sıfat. Kırk yılda bir değil, ayda bir iki parti vermekteyiz. Öyle dandirikten beş on kişilik değil kardeşim partilerimiz. Seksen-yüzden aşağı düşmüyor popülasyon. Çevrem öylesine önlenilemez

biçimde genişlemiş ki, üç Türk büyüğünden biriyle hafiften takılıyorum, meşhurların neredeyse alayını tanıyorum. Burada nasıl oturduğumuza akıl erdiremeyerek ve hafiften tiskinerek partiye gelenler evin dışını ve içini görünce keskin bir U dönüş yapıyorlar. Ama Beyoğlu'nda oturmak için vakit çok geç ve henüz çok erken. Bizden başka maçası sıkan henüz ufukta görünmüyor. Partiye gelenler arasındaki sayıca hayli kalabalık meşhurlar, semtte duygusal zelzeleye neden oluyor. Mahalle bizimle gurur duyuyor. Vur patlasın, çal oynasın. Kahpe Bizans yaktın, kül ettin bizi. Kendi gibisinden başkasını ilk kez içine alan mahallede forsum yedibinbeşyüz. Kraliçeyim Allah'ıma. Neredeyse yürüdüğüm yollara allı güllü halılar serecekler.

Bu arada Park Kafe ve Papirüs aboneliklerimiz de sürmekte. Hele Papirüs'e takılmak benim için çok makul. On dakikada yürüyerek evdeyim.

Biraderi bir an önce askere gidip, kurtulmaya razı ettim. Oğlana bir torpil koydum, torpil ters tepti. Çocuk sayemde otantik bir yurt köşesi olan Siirt'e gitti. Ne yapalım be birader sayılı gün çabuk geçer. Ben sensizim bundan böyle. Lakin yalnız değilim, zırnık korku yok içimde. Deste deste dostum, yanda aşiretim, altta mahallem var. Beni öyle bir, öyle bir korurlar ki, kolum kanadım olurlar. Yemeğim, odum, odunum olurlar. Abe kışın da yakarım, bembeyaz bir kuğu gibi selvi revanım çini sobamı, atarım göbeciğimi.

Kalabalıklar güzel, doğurgan, belalı ve sevimli. Ve fakat bazen bunalıyor insan. Yalnızlık da yakışır insana. Arada yalnız olmak lazım. Ben hayal taciriyim. Hayalin en hası bir başına kurulur. Dinlendirirsin ruhunda bir müddet, sonra dillendirirsin. Makine gibi çalışıyor bedenim. Ama beynimin biraz sükunete ihtiyacı var ki sökün etsinler bir bir yaşamımın anlamı o hayaller. İşe git, gel, yaz, çiz, boz, hastalıklı sevdalanmadan yaptığına.

Uçuyorum... Uçuyorum... Uçuyorum...

Mümkün mertebe yalnızlığa mahkum bir dönemdeyim gene. Yeni oyun çıkarıyorum, aklımı fikrimi duman almış başka bir şey düşünemiyorum. Bitap vaziyetteyim arkadaşlarıma alıştıkları ilgiyi ve dikkatimi veremiyorum. Bu da geçecek çocuklar. Prömiyerden sonra görüşürüz, ilk defa başımıza geliyormuşçasına dağıtırız.

Bir gece attım kendimi yer yatağımın henüz tarafımdan ısıtılmamış kucağına. Hakimiyeti ele aldım, beynimle olan savaşımı binbir zorlukla kazandım. Kovaladım katiyen beni bırakmayan daldan dala düşüncelerimi. Bedenim rahatladı, gevşedi, tadına doyum olmaz bir uyku faslına kaydım. Çıtır çıtır çini sobamla uyumlu bir ikili olmanın tadına vardım.

Gece yarısı müthiş rahatsız edici bir duyguyla ve anlam veremediğim bir korkuyla uyandım. Küt diye doğruldum yatakta. Aklımda, taa okul yıllarımda gördüğüm ve manasızca unutamadığım, olur olmaz yerde zırt pırt aklımı delen rüya... Kalktım ürpererek, tüm ışıkları yaktım.

Aslında hiç de büyük bir bar değil. Orta karar. Ama içerisi tıklım tıklım. Zorlukla vardığım kapıyı açıp kendimi dışarı atıyorum... Sekiz on adım sonra sağa dönüyorum, kırk elli metre yürüyorum pat, İstiklal Caddesi'ndeyim. Cadde de bar gibi, tıklım tıklım. Kalabalık gürül gürül üstüme geliyor. Kendime yol açarak zar zor ilerliyorum. Galatasaray Lisesi'ni geçtikten sonra kalabalık seyrelmeye başlıyor. Metruk Markiz Pastanesi'nin oralarda artık daha rahat yürüyebiliyorum. Az daha ilerleyince ortalık iyice ferahlıyor ve kendimi sol taraftan dümdüz aşağı inen, geniş ve kısa bir yokuşun başında buluyorum. Alışkın adımlarla aşağı iniyorum. Yokuşun bitiminde elimde fıstık yeşili bir kutu çanta beliriyor. Sağa dönüyorum. İç açıcı bir yerdeyim. Mutlulukla gülümsüyorum. Bir kaç adım attıktan sonra, elimdeki kutu çantayla birlikte havalanıyorum.

Uçuyorum... Uçuyorum... Uçuyorum...

Rüyamdaki adres... İşte bu adres...

Aslında Papirüs hiç de büyük bir bar değil. Orta karar. Ama her ne zaman gittiysem tıklım tıklım dolu. Papirüs'ten çıktıktan beş on metre sonra sağda kısacık bir sokak var. Bu güdük sokağın sonu İstiklal Caddesi'ne çıkar. Cadde de her daim tıklım tıklımdır. Üstüne üstüne gelen kalabalıkta, kendine yol açarak zar zor ilerlersin. Galatasaray Lisesi'ni geçtikten sonra kalabalık seyrelmeye başlar. Metruk Markiz Pastanesi'ne yaklaştığında artık daha rahat yürüyebilirsin. Sen Antuan Kilisesi'ni geçtikten yüz-iki yüz metre sonra Tünel Meydanı'na gelersin. Ortalık iyice ferahlar.. Solda, üzerinde Evlendirme Dairesi ve Alman Lisesi'nin yer aldığı kısa, geniş bir yokuş vardır... Aşağıda, dar bir sokak yokuşu keser. Bu dar sokağın adı Serdar'ı Ekrem Sokak'tır. Sağa dönersin, allı-morlu-fıstık yeşilli camdan cama asılı fındırdek çamaşırları görürsün. Bir kaç metre daha yürüyünce Doğan Apartmanı'nın iç açıcı, ferah avlusu önüne çıkar. Çölde vaha bulmuş kadar sevinerek o avludan içeri girersin. Ve benim bu apartmana taşındığımdan beri gülümsediğim gibi, büyük bir mutlulukla gülümsersin. Havalanırsın...

Uçarsın... Uçarsın...Uçarsın...

Aysun Aslan
İstanbul 2002